

tejše pri motivaciji permissivno vzgajanih narcisističnih otrok, predvsem zato, ker jih je s pozitivno motivacijo lažje pripraviti na delo in učenje kot z grožnjami in kaznimi, saj se ne želijo potruditi in prestopiti praga ugodja, če ne sledi nagrada, ki jim povzroči še večji občutek ugodja in hvale. Učitelji jih skušajo zato motivirati z različnimi »triki«, t. i. »pozitivno motivacijo«, oz. manipulacijo, da bi se le učili in naredili, kar se od njih zahteva.

Vprašani pedagoški delavci se v glavnem niso strinjali s pretirano permissivnostjo, ki se uvaja v današnje osnovno šolo, saj menijo, da otroci potrebujejo jasno vodenje, omejitve in pravila, da se počutijo varne, permissivnost pa se pogosto sprevrže v nedosledno popuščanje ter vse dopuščajočo vzgojo, ki vodi v neobvladljive disciplinske situacije in kaos. Kljub temu se vsi sogovorniki zavedajo, da je potrebno slediti permissivni doktrini, zastopani v šolski zakonodaji in metodološko-didaktičnih priporočilih učnih programov, na podlagi katere je bila uvedena devetletka in nadaljnje reforme šolstva.

Vsi sogovorniki se strinjajo, da sta avtoriteta lika učitelja ter njegov ugled v družbi zelo degradirala, predvsem zato, ker otroci niso več vzgajani tako, da bi brezpogojno spoštovali odrasle. Avtoriteto učitelja sogovorniki interpretirajo kot ugled, ki si ga posamezen učitelj ustvari z lastnim delom in osebnostjo v razredu. Avtoriteto pedagoške stroke po mnenju sogovornikov izrazito rušijo pritiski staršev, njihovo vmešavanje v učiteljevo strokovno delo ter grožnje z inšpekcijami in odvetniki.

Precej sogovornikov je izpostavilo povečano birokratizacijo pedagoškega dela, ki jih časovno omejuje in jim jemlje čas ter energijo za neposredno pedagoško delo z učenci. Problematičnost birokratskih postopkov je posebej ključna pri administrativnem kaznovanju kot edinem predpisanem sankcioniranju kršitev v šoli. Vsi sogovorniki so menili, da je administrativno kaznovanje otrok v šoli neučinkovito, saj se učenci in starši zavedajo, da tem kaznim ne sledi nobena resna posledica, saj se na koncu šolskega leta vse evidentirane kazni izbrišejo. Pri izrekanju teh kazni morajo učitelji slediti strogo predpisani postopnosti, saj v nasprotnem primeru tvegajo pritožbe staršev. Veliko učiteljev je priznalo, da zaradi zapletenosti birokratskega postopka pri izrekanju administrativnih kazni pogosto ne kaznujejo dosledno, kar se odraža v zmanjševanju pomena kazni pri učencih ter v ponovnih kršitvah. Zaradi različnih vzgojnih načrtov posameznih šol ter predvsem subjektivnosti učiteljev se podobne kršitve na različnih šolah in tudi znotraj posamezne šole kaznujejo različno, kar še dodatno zmanjšuje pomen kaznovanja. V osnovnih šolah se pogosto namesto administrativnega kaznovanja prakticirajo al-